

különszám
Júlia

Világszerte Nr. 1

Sophie Pembroke

Itt az idő

Jennifer Hayward

Helyreigazítás

Kate Walker

Villa Toscanában

Julie Miller

A menyasszony testőre

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Sophie Pembroke, 2015 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017*

A mű eredeti címe: *Falling for the Bridesmaid* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította:* Herczog Gábor

© *Jennifer Drogell, 2014 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017*

A mű eredeti címe: *The Magnate's Manifesto* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Kiss Gábor

© *Kate Walker, 2015 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017*

A mű eredeti címe: *Olivero's Outrageous Proposal* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Czárán Judit

© *Harlequin Books S.A., 2014 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017*

A mű eredeti címe: *The Bridesmaid's Bodyguard* (Harlequin Internet Titles)

• *Magyarra fordította:* Kemény Kata

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 82. számában, 2017

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-142-3

• *Kép:* iStockphoto

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2017

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Sophie Pembroke

Itt az idő

Nyári esküvők

1. FEJEZET

A levegőt betöltötte a rózsaszirmok édes illata, és ettől mágikussá lett az alkony. A fák koronáin fényfüzerek himbálóztak, és az ünnepi sátor környékén zizegtek a levelek a langyos szélben. A szerelem meg a romantika jelenléte szinte kézzel fogható volt, és Violet úgy érezte, hogy ezt egy perccel sem tudja tovább elviselni. Marokra fogta koszorúslányi ruhája szegélyét, és visszahúzódott egy csendes sarokba, ahonnan nyugodtan hallgathatta az élő zenét.

Tudta, hogy erőlködni kéne, és ha belevetné magát az ünnepi forgatagba, akkor jobban is élvezné az estét. Talán ebben segít a zene, gondolta. A ceremónia, amelynek keretében a szülei ismételten hűséget esküdtek egymásnak, gyönyörű volt, a fogadalmat követő buli pedig hatalmas siker. Az apja és a társai, vagyis a Screaming Lemons bármelyik percben újra színpadra léphet, és pillanatok alatt ismét meghódítja a vendégek szívét. Az apját gyakorlatilag lehetetlen távol tartani a színpadtól, nem tud meglenni egy legeslegutolsó ráadás nélkül.

Pillanatnyilag azonban még a Lemons előzenekara játszott, mégpedig remekül. A színpad előtt párok tolongtak. Táncoltak, ölelkeztek és csókolóztak.

Szerelmes párocskák.

Violet elfordította a fejét. A családja nem könnyítette meg a számára, hogy a tartását megőrizve legyen túl ezen az estén. Ott volt például a húga, Daisy. Nemrég ment férjhez Lord Sebastian Beresfordhoz, Holgate grófjához, és most boldogan karolt bele, miközben szerelmesen nézett fel rá. Violet még mindig nem tudta megemészteni, hogy a kis Daisy igazi grófné lett, és nemsokára anya is lesz.

Ő maga pedig... Egy pillanatra lehunyta a szemét. Néhány hónapon belül nagynéni lesz. Hivatalosan is ő lesz a családban a vénlány nagynéni. A fenébe is! Hétvégéi nagy részét már most is teázgatással töltötte az anyjának és az anyja barátnőinek társaságában. Akár meg is adhatná magát a sorsnak, örökbe fogadhatna egy háromlábú macskát, és megtanulhatna horgolni. Ez utóbbit egész jól el is tudta képzelni, de valójában nem ez a lényeg.

A pillantása most Rose-ra és Willre vándorolt. Felsőhajtott. Az ikertestvére és az ő legjobb cimborája. Erre igazán nem számított. Az nem lepte volna meg, ha egyszerűen vonzódnak egymáshoz. Sőt egy kurta, heves viszony is belefért volna, de hogy Will tétovázás nélkül beházasodjon a családjába... Nem, ezt soha!

A szülei ünnepélyesen megismételt hűségesküje után eltűntek, titokban összeházasodtak, és csak az imént bukkantak fel ismét.

Violet maga se tudta, hogy mi a baj vele. Talán hiányzik belőle a szerelemradar. Vagy ha nem is hiányzik, hát elromlott. Ez mindenesetre néhány dolgot megmagyarázna.

Will felnézett, és Violet ezúttal nem tudta elég gyorsan elkapni a pillantását. A testvére és egykori legjobb barátja, most már sógora, figyelmesen méregették.

Az ördögbe is, igazán örül Rose és Daisy boldogságának! De tényleg. Sajnos, ez a boldogság csak jobban aláhúzta az ő nyomorúságát.

Megrázta a fejét. El fog múlni a keserűség, és biztos eljön a nap, amikor mosolyogva veszi tudomásul, hogy szerelmes emberek vesznek körül.

És nem lesz benne semmi fájdalom.

De az a nap még várat magára.

– Azt hiszi, hogy dühös vagy rá. Vagy rám. – Will váratlanul termett mellette.

Violet a hangjától összerezsent. Az ilyen rendezvényeken általában vigasztaló volt a férfi jelenléte. Ő volt az egyetlen biztos pont. Segített elviselni a lenéző pillantásokat, a részeg fickók szemtelen ajánlatait, amelyek kikerülhetetlenül megérkeztek.

Ma azonban csak fájdalmasan emlékeztette arra, hogy mostantól már semmi nem lesz olyan, mint korábban.

– Dühös Rose-ra? – Violet felvonta a szemöldökét. – Miért lennék az? Mert elcsaklizott téged? Tiszta szerencse, hogy megszabadultam tőled.

Will meglepett arcáról leolvashatta, hogy valamit félreértett.

– Nem, nem! Azért vagy dühös, mert ma este még ki kell menned a reptérre a riporterért, akit az apád azért hívott meg, hogy megírja az élettörténetét. – Szóval ezért! Violet fellélegzett. Ennek tényleg volt valami értelme. Különösen azért, mert nem rejtette véka alá a véleményét a riporterekről. – Tényleg azt hiszed, hogy az ikertesőd elcsaklizott engem tőled? – nézett rá Will kérdően.

– Pontosan. – Violet megsemmisítő pillantást vetett a legjobb barátjára. – Már egy örökkévalóság óta epekedek utánad, hát nem tudtad? Minden ostoba eljegyzésed késdöfés volt a szívembe. Azon pedig, hogy elvetted a testvéremet, soha nem fogom túltenni magam.

Will értette a gúnyt, és megkönnyebbülten elmosolyodott.

– Jó, tehát minden rendben közöttünk. A riporter miatt se vagy dühös?

– Csak azért haragszom, mert miatta lecsúszok az éjféli pezsgőzésről. Minden mással megbirkózom.

– Biztos vagy benne? Tudom, hogy te egy kicsit...

Violet megpróbálta kitalálni, hogy melyik szót nyelte le Will. Ideges? Ijedt? Paranoiás? Valószínűleg paranoiás.

– Szóval hogy miatta némileg gondban vagy – fejezte be végre a mondatot Will.

Violet sóhajtott egyet. Az nem kifejezés, hogy gondban van. Az apja úgy döntött, hogy a világ elé tárja az élettörténetét, amelyet ez a riporter fog lejegyezni. Rick Cross hamarosan a polcára teheti a hivatalos életrajzát.

Violet azóta volt nyugtalan, hogy az apja bejelentette a tervét, de be kellett látnia, hogy az időpontot jól választotta meg: a turné kezdete és az új album megjelenése előtt.

De mégis... Ez a riporter exkluzív információkhoz jut majd, mélyinterjúkat készít, és megkap minden hozzáférést, ami a munkájához kell.

– Rose azt mondta, hogy kedves fickó – mosolyodott el Will. – Még New Yorkban találkoztak.

– Biztos vagyok benne, hogy igazi kincs – válaszolta ironikus éllel Violet.

Alapvetően nem volt jelentősége, hogy milyen ember, mert riporterként csak az eladható történet érdekelhette. Violet ezt megtapasztalta a saját bőrén.

– Talán az apáddal kellene erről beszélned. – Will gondterhelten figyelte a nőt.

– Á, minden rendben lesz! – legyintett lemondóan Violet.

Ha az apja egyszer a fejébe vesz valamit, akkor nincs visszaút. Will, Daisy, Rose meg persze ő sem tudott ezen változtatni. Egyet tehet, széles ívben elkerüli a riportert, és reméli a legjobbakat.

– A jótékonysági koncerthez csak annyit, hogy ha nem bízol magadban... – kezdte volna Will, de Violet félbeszakította.

– Indulnotok kell – mondta, és barátságosan oldalba taszította. – Legyen olyan jó a nászutatok, amelyet csak kívánhattok magatoknak. Én itt majd kézből tartom a dolgokat, megígérem. Miután megadtátok a telefonszámomat ennek a riporternek, most már én gondoskodom róla. És nem lehetetlen feladat valakit elhozni a repülőtérrel. Lazítsatok, és friss házasokként élvezétek az együtt töltött időt!

– Rendben. Akkor majd találkozunk, ha visszajöttünk.

Will átölelte Violetet, és arcon csókolta, majd visszament Rose-hoz. Violet egyedül maradt. Mint általában.

Nem hazudott Willnek. Meg se fordult a fejében, hogy lehet köztük valami. Még egyéjszakás kaland sem. Egyrészt mert barátként túl fontos volt neki, másrészt mert soha nem érezte a közelében azt a bizonyos szikrát.

Az viszont furcsa, hogy Rose-zal egymásra találtak. Az ikertestvéreivel, akivel annyira hasonlítanak egymásra, mint két tojás.

Bár ha jobban belegondol, nem is olyan furcsa. Az emberek mindig felfedeznek valamit Rose-ban, amit benne nem. Még a szülei is inkább Rose-hoz fordultak segítségért a második esküvőjük

megszervezése ügyében, pedig neki is lett volna erre ideje.

Nem mintha ezért keserűséget érzett volna. Tudta, hogy miért nem őt kérték fel. A szülei abból indultak ki, hogy nem volna kedve annyi emberrel kapcsolatba lépni, annyi célzást és sokat sejtető pillantást elviselni.

Valószínűleg igazuk is volt. Will erre persze nem gondolt, amikor a kezébe nyomta Rose fekete előjegyzési naptárát, és rábízta a következő hetek összes feladatát, miközben ők nászúton vannak. A munka nagy részét Rose már amúgy is elintézte, különben Will nyilván keresett volna egy hozzáértőbb személyt.

Violet gondterhelten ingatta a fejét. Ostobán viselkedik, de ahogy nem lett volna kedve megszervezni a megújított hűségkü körüli cécót, éppúgy nincs kedve a jótékonyági koncerthez se. Más kötelezettségei vannak.

Miután azonban Rose közölte az apjukkal, hogy vissza akar lépni a menedzseri posztjáról, valakinek át kell vennie a munkáját. Egy halk, de mégis jól hallható hang a fejében pedig azt mondta, hogy ez a személy talán ő lehet.

Viszont semmiféle tapasztalattal nem rendelkezik a PR-ban. És nem volt kedve olyan emberekkel kapcsolatba lépni, akik a háta mögött kinevetik a múltja miatt. Nem, köszöni szépen.

Inkább marad annál, amihez ért. Például... például a virágkötészetnél.

Büszke volt arra, amit erre a ceremóniára összehozott. A díszítése, a csokrai mindig ötletesek és szakszerűek voltak. A visszajelzések igazolták ezt.

Igazán pompás. Huszonhét éves vagy, és csak ennyit tudsz felmutatni?

Nem, ez azért nem minden. Csak az emberek nem látnak többet, ő pedig annyiban hagyja. Nap mint nap tinédzsereken segít, de a fiatalok nem tudják, hogy ki ő. Ha közismert lenne, hogy Violet Huntingdon-Cross egy telefonos lelkesítő-szolgálatnak dolgozik, akkor a hívások kezelhetetlen mennyiségűre szaporodnának. Akkor segítség nélkül maradnának azok a gyerekek, akik valóban bajban vannak, és olyan hívók kötnék le az idejét, akik csak a múltjában akarnak vájkálni, esetleg egy celebbel akarnak fecserészni.

Violet ott segített, ahol tudott, bár szeretett volna többet tenni.

A szülei ugyanezt csinálták. Mindenféle jótékonyági szervezetet támogattak anélkül, hogy ezt nagy dobra verték volna. Néha persze a nyilvánosság elé léptek egy-egy jó ügy érdekében. Az apja zenélt, az anyja modellkedett. Így aztán az emberek sejtettek valamit az elköteleződésükből. Őnála azonban ez egészen más volt.

Violet nem is szeretett belegondolni, hogy miféle pletykák keringenek róla. Még a legkedvesebb az volt, hogy remete lett belőle. Ez ezerszer jobb annál, mint amit nyolc évvel ezelőtt terjesztettek róla.

Violet elővette a mobilját, és még egyszer végigfutott azokon az e-maileken, amiket Rose továbbított neki. A riportert, akit el kell hoznia a repülőtérre, Thomas Buckley-nak hívják. Majd nem szabad elfelejtenie, hogy újságíró. Minden szavát meg kell válogatnia előtte, mert az ilyenek nem ismerik a magánélet szentségét. Tehát csak óvatosan.

Ideje indulnia. Előbb azonban még át kell öltöznie, és magához venni azt a nevetséges névtáblát, amit Rose hagyott ott neki. Időben fog érkezni ahhoz, hogy a Heathrow-n még kényelmesen megihasson egy kávé is. Ha ilyen korán megy, akkor ráadásul elkerülheti a romantika jegyében zajló további eseményeket.

Épp ki akart surranni a házból, amikor meglátta a szüleit a holdfényben táncolni. Semmit nem vettek észre a körülöttük lévő világból, és abból, hogy szempárok százai lesik őket.

Sherry Huntingdon és Rick Cross álompár volt a média számára, de az ehhez hasonló pillanatok újra meg újra emlékeztették Violetet arra, hogy ez nem csupán egy ügyesen összeeszkábált PR-stratégia. Nem, a szülei valóban tiszta szívből szeretik egymást. Épp ezért érintette olyan érzékenyen ez az egész romantikus felhajtás.

Mindig abban reménykedett, hogy egy szép napon számára is eljön az igazi. Olyan tökéletes kapcsolata lesz, mint amilyenben a szülei és most már a két testvére is él. Végül is azonban valami egészen másra talált rá. És ez a valami épp a szerelem ellentéte volt.

A kudarc után attól tartott, hogy soha többé nem lesz bátorsága egy újabb kísérletre.

Hirtelen megszólalt a kezében tartott mobilja. Örült, hogy valami eltereli a gondolatait, ezért azonnal felvette.

– Halló?

– Jogos a feltételezésem, bárki legyen is ön, hogy ezelőtt húsz perccel fel kellett volna szednie engem a repülőtéren?

Félreismerhetetlen volt az amerikai akcentus. A riporter hívta. De hogy lehet ez? Rose e-mailje szerint a gépe csak másfél óra múlva érkezik.

A fenébe!

– Sajnálom, Mr. ... – Hogy is hívják a fickót?

– Buckley – préselte ki magából a férfi. – Spórolja meg magának a bocsánatkérést, és egyszerűen jöjjön értem olyan gyorsan, ahogyan csak tud. A bárnál várom.

A következő pillanatban már meg is szakította a vonalat.

Violet elnyomott magában egy káromkodást, és a kocsijához sietett. Hálát adott az égnek, hogy senki nem parkolt eléje, így azonnal indulhatott.

Nem volt ideje se átöltözni, se Rose ostoba névtábláját elhozni. Ha azt akarta, hogy legalább a virágok rendezgetését rábízza valaki a jövőben, akkor ezt most nem ronthatja el. Ki kell találnia valamit, hogy kiköszörülje a csorbát.

Az első, amit megtehet, hogy a lehető leggyorsabban megtalálja a fickót, mielőtt az valami hajánál fogva előrángatott történetet kieszel. Ismeri az újságírókat. Szívesen elferdítik az igazságot egy jó sztori kedvéért. Ettől semmi és senki nem tántoríthatja el őket.

A sajtó pedig már így is eléggé meghurcolta a családja nevét, köszönhetően neki, gondolta Violet.

2. FEJEZET

Tom maga után ráncigálva a poggyászkocsiját, a bárpulthoz tolakodott. Coffee Shop. Mi a csudához kezdjen ezzel? Sürgősen egy italtra volt szüksége, mégpedig egy emberes adagra. Az érkezési csarnok azonban nem volt olyan jól ellátva, mint az indulási. Ennyi repüléssel a háta mögött ezt már tudnia kellene.

Viszont általában érkezés után azonnal egy várakozó autóhoz kísérték, és a szállodába vitték, így nem sok alkalma volt kellemetlen tapasztalatra szert tenni.

Sóhajtva túrt a hajába. Remélte, hogy az az ostoba nőszemély, akinek Rose kérésére érte kellett volna jönnie, rendszeresen ellenőrzi a telefonját. Miután beszélt vele, küldött egy sms-t, amiben leírta, hogy pontosan hol találja meg.

Égett a szeme a kimerültségtől, és alig bírta kisilabizálni az itallapot. Az elmúlt két hétben túl sok kávé ivott. Amire most valóban szüksége volt, az egy nagy, kényelmes ágy hűvös lepedővel, redőny az ablakon és huszonnégy órányi nyugodt pihenés.

De mielőtt ehhez hozzájut, annak a néembernek még ide kell találnia.

Tom koffeinmentes kávé rendelt, letette a zakóját és a laptopját egy üres székre, majd visszatért a bárpulthoz, hogy megvárja az italát. Ha első osztályon utazott volna, akkor annyit kap ingyen, amennyit csak akar. A régi szokásokat azonban nehéz levetkőzni, és mivel maga fizette az útiköltséget, garaszkodott a repülőjeggyel. Csak egy jobb ülőhelyért nem szeretett pénzt kidobni, akkor sem, ha már egy ideje nem kellett takarékoskodnia.

Az utóbbi években jól alakult a karrierje. Tekintélyes összegeket keresett zenei újságíróként, és minden kellemetességet megengedhetett magának. Tehát gond nélkül vehetett volna jegyet az első osztályra, és ha eszébe jut az ingyenalkohol, hát meg is teszi.

De így...

Átvette a kávéját a túlterhelt felszolgálónőtől, és leült az asztalához. Sejtelve sem volt, hogy mikor bukkan fel a sofőrje, ha pedig várni kell, akkor jobb munkára használni az idejét. Akkor is, ha a fáradtságtól majd leragad a szeme.

A feladat, amely New Yorkból idecsábította, sokat ígérő. Egy ilyen történet véglegesen meghozhatja neki az áttörést. A jövőben bármikor szóba kerül majd a Screaming Lemons, mindenki őhozzá fordul, és ez az újságíróbrancsban aranyat ér. Segít majd új kapcsolatokat teremteni más, épp felszálló ágba lévő együttesekkel.

A jövőben szabadon választhatja ki a kedvére való munkákat. Már jelenleg is jó hírneve volt, nagyobb zenei magazinoknak, weboldaloknak dolgozott, de a most rá váró interjú az eddigi legnagyobb dobásának ígérkezik.

Most egy könyvet ír.

Legalábbis ezt ígérte Rick Cross, és ő majd gondoskodik róla, hogy az öreg ki is tartson az adott szava mellett.

Bosszantotta, hogy kimaradt a Huntingdon-Cross család körüli legújabb történésekből, de ezen már fölösleges rágódnia. Más ügyön dolgozott, és előbb azt kellett befejeznie. Ki sejtette volna, hogy épp ebben a nyolc hétben megy férjhez Sherry és Rick egyik, épp olyan szőke, mint amilyen szép, híres és hírhedt lánya, aki máris gyereket vár.

A három nővér közül pedig egy másik is felbukkant a sajtóban, mégpedig Rose. Ha jól emlékszik, akkor az ikertestvére, Violet legjobb barátjának, Will Carternek az oldalán. A férfit világszerte szőkevény vőlegényként emlegették. Talán kettejük között máris történt valami, ő meg erről is lecsúszott.

Ebben a pillanatban csak annyit tudott, hogy a landolás után kapott egy sms-t Rose-tól egy telefonszámmal. A lány azt írta, hogy egy „váratlan, de csodás esemény” miatt nem ő, hanem valaki más fogja elhozni a repülőtérről.

Tom sóhajtott. Akár így, akár úgy, de elkészít néhány remek interjút, hisz a három nővér közül legalább egy még otthon lakik, mégpedig a leghíresebb.

Felcsapta a laptopját, és kinyitotta a családról összeállított feljegyzéseit tartalmazó dokumentumot. Az otthonukban, Huntingdon Hallban fog lakni, ezért már a kezdet kezdetétől felkészültnek kell lennie. Az utolsó hetekben régi interjúkat, cikkeket olvasott, végignézte az összes fellelhető fotót, és úgy gondolta, hogy ismer minden fontos részletet.

Abban reménykedett, hogy lesz a házban egy szövetségese Rose személyében, de ezt most elfelejtheti. A gazdagok és szépek gyerekei mindig csak magukra gondolnak, mindig ők állnak szűk világuk centrumában. Ezalól Rose se kivétel, hiába tűnt kedvesnek és normálisnak.

A férfiről, vagyis Rick Crossról, a roksztárról és családapáról meglepően kevés anyagot talált. A vele készült utolsó interjúk már csaknem harmincévesek voltak, azokból az időkből származtak, amikor a Screaming Lemons még csak a szárnyait bontogatta.

Ma pedig már a nagy öregek közé tartoznak, és igencsak meg kell erőltetniük magukat, ha meg akarják lepni valamivel a közönséget.

Ezzel a kitárulkozó könyvvel Rick Cross épp ezt akarja megtenni. Tom meg is kérdezte, hogy miért most lép a karrierje és a családja történetével a nyilvánosság elé. A pénz aligha játszhat ebben szerepet, hisz a banda sokmillió lemezt adott el, és a rádiók még mindig rongyosra játsszák a számaikat. Annak sem volna jelentősége, ha a legújabb albumuk történetesen megbukik.

A kérdésre azonban Rick csak annyit válaszolt, hogy megérett erre az idő.

Tom újra végigfutott a legfontosabb adatokon. Rick Cross és a felesége, az exmodell Sherry Huntingdon még mindig nagy sztárok, és nemcsak a hazájukban, Angliában, de az Egyesült Államokban is. És aztán ott vannak a lányok. Daisy, a legfiatalabb nemrég lett Lady Holgate, ami Tom véleménye szerint jól illett egy híres család sarjához. Ha az ember ismert és gazdag, akkor már csak a nemesi cím hiányzik.

Különösen Nagy-Britanniában.

Az ikrek huszónhét évesek, Daisynél valamivel idősebbek. Rose néhány éve New Yorkban él, de ahogy tőle magától megtudta, az apja jótékonysági koncertjéig Angliában marad.

Na igen, és ott van még Violet. Amikor felidézte magában, amit róla tud, akaratlanul is elhúzta a száját.

Ekkor történt valami a bárpult közelében. Tom felnézett, és meglátott egy magas szőkét, aki egyenesen feléje tartott. Rém ostobán kinéző ruhát és magas sarkú cipőt viselt. Tényleg Rose jelent meg, vagy netán annyira kialvatlan, hogy hallucinál?

Összecukta a laptopot, felállt, és egy fejrázással megpróbálta elűzni a fáradtságát. Úgy tűnt, hogy a fuvarja megérkezett. Ez annyit jelent, hogy hamarosan bedőlhet egy puha ágyba, és alhat a hét végéig. Vagy legalább addig, míg Rick Cross fogadja az első interjúra.

– Rose! – mondta meglepetten Tom, közben a vállára vette a laptoptáskát, és a bőröndje után nyúlt. – Azt hittem, el akar utazni. Nem kellett volna idáig autóznia csak azért, mert az idióta, akinek értem kellett volna jönnie, megfeledkezett rólam. Beülhettem volna egy taxiba is.

Violet nagy szemeket meresztett a férfira, és az esti ünnepi ceremóniához felvett ruhája szegélyét markolászta.

– Ó, semmi baj, Thomas! Minden rendben van, Thomas.

Mi az ördögért ismételteti a nevét? És miért nevezi hirtelen Thomasnak Tom helyett? Már sokszor beszéltek telefonon, sőt egyszer együtt is ebédeltek. Azt valószínűleg nem felejtette el, hacsak...

– Jaj, bocsánatot kérek, Violet! Simán összetévesztettem a testvérével. Kérem, szólítson Tomnak!

– Rendben. Nem maga az első, aki összetéveszt minket.

Violet elkeseredett arcot vágott, ami Tomnak nagyon ismerősnek tetszett. És nem azért, mert egyszer már találkozott az ikertestvérével.

Nem, ezt az arckifejezést már látta valahol.

Tom hirtelen felnevetett.

– Mi olyan mulatságos? – kérdezte Violet zavartan.